

vydáno k jeho žádosti z 15. července 1931 a nikoli na rozklad ze 14. dubna 1931, je tato okolnost irelevantní, kdyžťe jinak je ze spisů patrné, že jde tu o eadem res. — — — —

Č. 12.817.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: I. * Předpis věty 1 odst. 2 § 104 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z., podle něhož mají býti přednostou úřadu, při němž je zřízena disciplinární komise, trvale sestaveny senáty před koncem roku pro celý následující rok, je povahy toliko instrukcionální, a nezakládá tudíž nepřislušnost disciplinární komise, došlo-li k sestavení senátu teprve počátkem jeho funkčního období. — II. * Náměstek předsedy disciplinárního senátu nastupuje na místo předsedovo i v tom případě, když předseda disciplinárního senátu odešel do výslužby. (K výkladu věty prvé odst. 1 § 101 a věty prvé odst. 1 § 104 služ. pragm.) — III. * K podání odvodního spisu vrchní disciplinární komisi podle § 23 zákona o správním soudě se nevyžaduje kolegiálního usnesení této komise. — IV. * Byly-li některé disciplinární komisi ve smyslu odst. 2 § 100 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. přiděleny disciplinární záležitosti jiného úřadu, nezakládá z m a t e č n o s t, nýbrž pouhou n e z á k o n n o s t, nebylo-li dbáno při tom předpisu odst. 2 § 101 cit. služ. pragm., podle něhož jmenuje šéf ústředního úřadu z osobního stavu tohoto úřadu členy komise v potřebném počtu.

(Nález z 13. března 1937 č. 16.978/36.)

V ě c: JUC. Rudolf B. v Praze proti rozh. vrch. disciplinární komise při min. soc. péče z 19. července 1934 o disciplinárním trestu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byl potvrzen nález disciplinární komise v Bratislavě, pokud jím byl st-l, komisař soc. služby zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Brně, uznán vinným, že

1. svémocně překročil povolenou mu dovolenou tím, že nenastoupil po 12. květnu 1933 službu a samovolně meškal bez náležitého důvodu mimo službu do 22. června 1933;

2. od nástupu služby v Brně soustavně si vypůjčoval i od nižších a podřízených úředníků částky od 2 Kč do 300 Kč a že i těchto úředníků používal jako ručitelů za dodržení svých závazků 250 Kč až 500 Kč oproti záložně »Svépomoc«;

3. dne 30. a 31. října 1933 svémocně a zřejmě úmyslně meškal bez náležitého důvodu mimo službu;

4. dne 13. a 15. listopadu 1933 podal hlášení, v nichž nepřipustně kritisoval rozhodnutí a postup služebního a nadřízeného úřadu, že dne 15. listopadu 1933 zřejmě úmyslně — ač byl na následky samovolného jednání ústně i písemně upozorněn — opustil svémocně úřad, vzdálil se služby a že od té doby mešká samovolně mimo službu bez dostatečného důvodu omluvného. St-l dopustil se tím:

ad 1. přečinu porušení povinností podle §§ 28 a 29 služ. pragm.,
 ad 2. přestupku porušení povinností podle § 24 služ. pragm.,
 ad 3. přestupku porušení povinností podle §§ 28, 29, 31 a 24 služ. pragm.;

ad 4. přečinu porušení povinností podle §§ 28, 29, 21, 22, 24 a 26 služ. pragm. a byl mu proto uložen podle § 93 lit. d) za použití §§ 97 a 99 služ. pragm. disciplinární trest přeložení do výslužby se zmenšeným výslužným trvale se srážkou výslužného o 25%. — — — —

V písemné stížnosti jest obsažena výtka, že žal. vrch. disciplinární komise byla in concreto nepřislušná rozhodovati, respektive že její usnesení jsou zmatečná proto, že senát této komise nebyl ve smyslu odst. 2 § 104 služ. pragm. sestaven před koncem roku 1933, nýbrž teprve na základě organizačního aktu min. soc. péče z 5. ledna 1934. Po názoru nss jde v odst. 2 § 104 služ. pragm. toliko o předpis povahy ryze i n s t r u k c i o n á l n í a sledující stejně jako předpis § 101 služ. pragm. (Boh. A 12.815/37) pouze ten účel, aby kontinuita v úřadování disciplinárních komisí byla nepřetržitě zachována a aby disciplinární senáty nebyly zřizovány jen ad hoc, čímž měla býti zajištěna objektivnost jejich rozhodování. Pak ovšem nemůže ani pro nešetření předpisu odst. 2 § 104 služ. pragm., když není sporu o tom, že disciplinární senát n e b y l zřízen jen ad hoc, býti ani řeči o nepřislušnosti disciplinárního senátu žal. vrch. disciplinární komise, neřku-li o zmatečnosti jeho usnesení.

Při ústním líčení namítal st-l, že řízení je zmatečné proto, že za předsedu disciplinárního senátu, jenž prý 1. července 1934 odešel do trvalé výslužby a tedy přestal býti aktivním úředníkem, nastoupil jeho zástupce. Po názoru st-lově se tak státi nemělo, ježto nastalou t r v a l o u změnou služebního postavení předsedova jeho funkce předsedy senátu zanikla a nemohla tudíž býti vykonávána ani jeho zástupcem. Mělo tudíž po názoru st-lově v daném případě s prováděním disciplinárního řízení býti sečkáno až do příštího roku, resp. do jmenování nového předsedy disciplinárního senátu. Nss stanoviska toho nesdílí.

Předpis věty 1 odst. 1 § 104 služ. pragm. stanoví zcela všeobecně, že »disciplinární komise jednají a rozhodují v senátech, jež se skládají z předsedy nebo jeho náměstka...«, a nerozeznává tedy, pokud jde o výkon funkce předsedova náměstka, zda předseda disciplinární komise je vůbec zaneprázdněn, a zda zaneprázdnění předsedovo je p ř e c h o d n é či t r v a l é v důsledku nastalé změny v jeho služebním poměru. Z odstavce 2 věty 2 § 104 služ. pragm. o stanovení pořadí, ve kterém mají nastupovati náhradníci, kdyby některého člena senátu něco zašlo, nemůže st-l pro sebe nic dovozovati, ježto náměstek předsedy disciplinární komise může býti ustanoven předsedou senátu již při původním sestavování senátu podle § 104 odst. 1 a nelze ho tedy v této funkci považovati za »náhradníka« předsedova. Z toho plyne důsledně závěr, že náměstek předsedy disciplinárního senátu nastupuje na místo předsedovo i v tom případě, když — jako in concreto — předseda disciplinárního senátu odešel do výslužby. Závěr ten vyplývá ostatně i ze souvislosti cit. předpisu s ustanovením věty 1 odst. 1

§ 101 služ. pragm., kde se také toliko zcela všeobecně praví, že se každá disciplinární komise skládá »z předsedy, jeho náměstků a náležitěho počtu členů«, aniž se i tu činí podmínkou pro výkon funkce předsedova náměstka, aby předseda byl zaneprázdněn toliko přechodně. Správnosti vzpomenutého závěru nasvědčuje konečně zejména i také zcela všeobecné znění odst. 3 zmíněného předpisu, podle něhož, »bylo-li by třeba«, mají býti komise doplněny ustanovením členů komise na zbytek doby činnosti.

Posléze namítal st-I při veřejném ústním líčení také, že odvodní spis byl podán vrch. disciplinární komisí po uplynutí funkce senátu zřízeného pro dotyčný rok a že tedy tento odvodní spis byl podán orgánem, jehož funkce zanikla, a tudíž úřadem, toho času již neexistujícím. Kromě toho namítal st-I, že o odvodním spise nebylo jednáno v disciplinárním senátu. Nss nemohl vyhověti návrhu st-lovu, aby k tomuto odvodnímu spisu z důvodů uváděných st-lem nebylo přihlíženo, vycházející při tom z těchto úvah:

Podle § 23 zákona o ss ve znění čl. I zákona z 21. září 1905 č. 149 ř. z. není podání odpovědi žal. úřadem na podanou stížnost předepsáno obligatorně, nýbrž je ponecháno volné úvaze žal. úřadu, chce-li odpověď podati čili nic. Účelem odvodního spisu není také, jak nss konstantně judikuje, aby nař. rozhodnutí po kterékoli stránce — ať již skutkové či právní — bylo doplňováno, nýbrž účelem jeho jest, odraziti útok namířený stížností proti rozhodnutí žal. úřadu. Nepodá-li žal. úřad odvodního spisu, není mu tím bráněno, aby teprve při veřejném ústním líčení vyslaným zástupcem svou obranu proti stížnosti provedl. Není-li tedy podle toho podání odvodního spisu aktem správní jurisdikce, kterým by o nějakých právních nárocích st-lových bylo rozhodováno (§ 104 odst. 1 služ. pragm.), není k podání jeho zapotřebí kolegiálního usnesení žal. úřadu a stačí tudíž také, byl-li tento odvodní spis podán předsedou či místopředsedou vrch. disciplinární komise. Tím je vyvrácena i námitka, že odvodní spis nemohl býti podán, ježto funkce senátu pro dotyčný rok již zanikla.

V písemné stížnosti namítá dále st-I jednak, že disciplinární komise I. stolice měla býti podle zákona sestavena vlastně ředitelem B., což se podle doslechu prý nestalo, neboť tuto komisi sestavoval prý přednosta presidia min. soc. péče, a to dokonce na dobu tří let a nikoli na zákonou dobu jednoho roku, jednak také, že komise, která o jeho případě rozhodovala, činila prý tak nezákonně i proto, že byla sestavena jmenovaným ředitelem speciálně pro jeho případ, při čemž byl vynechán jako člen senátu vrch. komisař Dr. H. Po názoru st-lově nemohou tyto námitky býti pokládány za nepřípustné novum, jelikož nss má z povinnosti úřední zkoumati, zda vyřízení, proti němuž stížnost směřuje, bylo vydáno příslušným a řádně zřízeným úřadem. Stížnost je však na omylu.

Nss, zkoumaje podle § 4 zákona o ss svoji vlastní příslušnost, jest arci povinen také ex officio zjistiti, zda tu jest i nezbytná podmínka žádaná zákonem (§§ 2 a 5 leg. cit.) pro jeho vlastní zakročení, t. j. zda tu

je rozhodnutí poslední stolice správního úřadu, právní moci schopné a vykonatelné, a tedy také příslušným úřadem vydané. Zmíněná povinnost nss, normovaná v § 4 zákona o ss, se však omezuje podle toho toliko na přezkoumání příslušnosti poslední stolice správní, jež nař. rozhodnutí vydala, nevztahuje se však na zkoumání příslušnosti stolic nižších, leč by ovšem šlo o rozhodnutí zmatečné čili ničí, k němuž by nss podle své konstantní judikatury přihlédnouti musil, t. j. kdyby šlo o rozhodnutí, vydané úřadem absolutně nepříslušným a tedy úřadem, který podle platného právního řádu vůbec neměl oprávnění, aby rozhodnutí v tom kterém případě vydal. Že by in concreto o takovýto případ šlo, nss neshledal, a podle obsahu vpředu uvedených námitek ani sama stížnost netvrdí. Pokud pak stížnost absolutní nepříslušnost disciplinární komise, respektive zmatečnost jejích usnesení spatřovala v tom, že senáty komise té sestaveny byly teprve v lednu r. 1934 a nikoli ve smyslu odst. 2 § 104 služ. pragm. ještě před koncem předchozího roku 1933, byla bezdůvodnost této námítky shora již dovozena. Leč je-li tomu tak a nevznese-li st-l námítky, o něž tuto jde, již v odvolání do nálezu disciplinární komise první instance, nedáv tak žal. úřadu podnětu, aby otázku její příslušnosti i také s těchto hledisek přezkoumal, pak se jeví námítka ty, přednesené teprve ve stížnosti na nss, jakožto nepřipustná nova. — — — —

Ve stížnosti se vytýká dále, že se žal. úřad nevypořádal s námitkou st-lovou, že zákon byl porušen také potud, že v disciplinární komisi I. stolice nezasedal ani jeden člen ze zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Brně, kde byl st-l ustanoven. Této námítce neuplatnil však st-l ve svém odvolání; vytýká-li tudíž žal. úřad, že k ní nepřihlížel, činí tak bezdůvodně. — — — —

Č. 12.818.

Váleční poškozenec: Při řešení otázky, zda pozůstalým po válečném poškození přísluší nárok na vdovský a sirotčí důchod podle zákona o požitcích válečných poškozenců, nelze použití všeobecných zásad platných pro otázku náhrady škody, nýbrž je třeba vždy zkoumati, zda invalidova smrt může býti považována za přirozený následek poranění nebo nemoci získané nebo zhoršené v době konání válečné služby.

(Nález ze 17. března 1937 č. 10.196/36.)

Prejudikatura: Boh. A 12.765/37.

Věc: Josef C. v Hrusicích proti rozh. min. soc. péče z 9. listopadu 1933 o důchodu vdovském a sirotčím.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Manžel st-lčin, který byl uznán válečným invalidou pro oční chorobu, zemřel 25. srpna 1932 sebevraždou. Žádost, aby st-lce byl přiznán důchod vdovský a jejímu synovi důchod sirotčí, byla zamítnuta rozhodnutím zem. úřadu pro péči o válečné poškozence, po-